

Újpesti Evangélikus Híradó

ÚJPESTI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖRLEVELE, 2014. JÚNIUS



Nyitott templom

A tavaszi felmelegedés idejében a templom évszázados falait is a nap és a szél energiája melegíti. Ilyenkor napközben tárva nyitva a templomajtó, ahol a kellemes tavaszi meleg szellő friss illatot áraszt az épületbe. A nyitott ajtó embereket csábít a megállásra, elcsendesedésre. Belépnek a templomba sétálgató nyugdíjasok, a közeli bíróság, iskola, óvoda alkalmazottai, a város forgatagában élő „cosmopoliták”. A templom

csendje megszólítja az embert, a hagyomány megérinti a lelket, az újdonság buzdítja a szívet. Ügyelve a biztonságra, ilyenkor én állok templomőrséget, amely lehetőséget ad a beszélgetésre. A rövid párbeszédnek bizalmat ébresztenek, mert a kérdések és válaszok szöttezésében is ott világít a bizalom Istene.

Egy alkalommal kedves család lépett be, gyermeküknek mutatták meg azt a helyet, ahol a harang szól. A kisfiú örömmel érdeklődött a többi újdonság után is. Oltár, orgona, szószék, keresztelőkút a rövid hittanóra tananyaga. A pár mondatos katekézis, talán új távlatokat nyit a gyermek és a szülő lelkébe. A beszélgetések számomra azt üzenik, hogy vágyódnak az emberek a nyitott templom után, de nem mernek szólni a templomőrségnek, hogy valaki nyissa már ki a templomot!

Kedves olvasó, ha indít a lélek, szólj és nyílik a templomajtó!

Solymár Péter

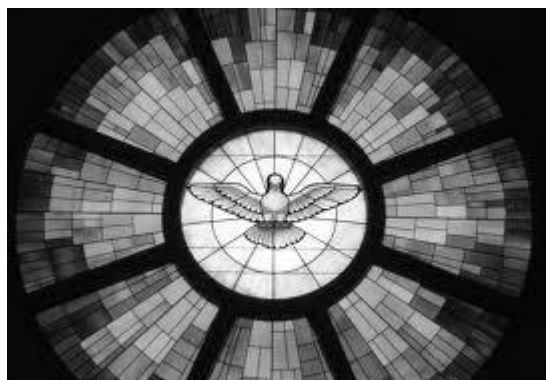
Átölelt a Lélek

„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyet az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

(ApCsel.1;7-8.)

Az idei márciusom betegségekkel telt el. Először elkapott egy influenzavírus, amelyet hordozva még két hétig dolgoztam, várva, hogy majd elmúlik... De nem akart távozni, egyre rosszabbodott az állapotom, kénytelen voltam orvoshoz menni. Mikor már majdnem meggyógyultam, elkezdtek kínozni a reumás fájdalmaim. Az idősebbek talán már tapasztalatból tudják, hogy mennyire gyötrő tud lenni ez a mozgásszervi betegség: zsibbad, szúr, és fáj a kéz, láb, nyak, minden. Mint akit alaposan szétverték. Rendszeres látogatója lettem az SZTK harmadik emeletén lévő reumatológiának és fizioterápiának. Először egy injekciósorozatot kaptam, majd egy elektromos kezelést. Aztán ultrahangot.

Az egyik nap örökre emlékezetes maradt, pedig úgy kezdődött, mint a többi. Gyalog indultam a kertek alatt a körülbelül egy kilométerre levő szakorvosi rendelőbe. Ragyogott a nap. Az utca tele volt nyíló virágokkal, bontogatták szirmukat a babarózsák, aranyesők, nárciszok és jácintok. Az SZTK-ba érve egy idősebb hölgygel beszálltam a liftbe, s közben szóba elegyedtünk. Panaszkodott, hogy mennyire fáj a dereka, évtizedek óta gerincsérvtől szenved, nem javul az állapota. Próbáltam reményt önteni belé, hogy nem törvényszerű, hogy így maradjon. Húsz évvel ezelőtt engem az Isten a toloszékéből mentett ki olyan csodás módon, ahogy ezt a bibliai történetekben olvashatjuk. És azonnal a kezébe nyomtam egy Újpesti Evangélikus Híradót.



Ránézett az újságra, s annyit szólt: én hiszem az Istent. Mondtam neki, hogy az Úr ma is gyógyít; de már hívták is be a rendelőbe. Egy ajtóval arrébb pedig vártam a kezelésemre. Úgy látszik, újra találkozoznunk kellett, mert visszafelé ismét együtt jöttünk le a lifttel, s ott

folytattuk a beszélgetést, ahol abbahagytuk: mint két régi jó barát. Mikor leértünk a harmadik emeletről, az idős liftkezelő férfi kicsit méltatlankodva megkérdezte tőlem:

– Miért van az, hogy más egy pillanat alatt örökre kigyógyul a gerincsérvből, én pedig már 38 éve szenvedek ebben a betegségben?

– Aki ott fönt lakozik, magát is meggyógyítja...

S együtt néztünk föl az SZTK frissen festett mennyezetére, de nem a sárga falat láttuk, hanem azon túl a kék fényességet.

Boldogan, fájdalom nélkül, felszabadultam baktattam hazafelé a hosszú úton, s olyan örömmézés fogott el, ami csak ritkán látogatja meg az embert. Szám látványosan újra és újra mosolyra nyílt, éreztem, hogy átölel a

Szentlélek. Ezen a gyönyörűsége tavaszi napon olyan megtapasztalható közelségbe kerültem az Istennel, hogy még az elszenvedett nyavalyáimat is elfelejtettem. Ha csak rá gondolok az átélt csodára, újra és újra öröm fog el, hit támad bennem, hogy Istenünk él, és Szent Lelkével mindenkit átölel és meggyógyít.

Juhászné Szabó Erzsébet

Konfirmáció

Ebben az esztendőben hét fiatal testvérünk készült konfirmációra. Nagy öröm volt átélni, amit a fiatalok visszajelezték az előkészítők végén. Csoportból bandává formálódtunk – mondták egymásnak, és ebben a maguk szavával azt tudatták, hogy gyülekezetté alakultak.



A banda szó eredeti jelentése szóra-koztató zenészek együtt-tese, következő időben így jellemezték a bandát: „bűncselekményeket elkövető csoport, hitvány, felelőtlen társaság”, majd a 70-es 80-as évek pop-rock bandái jellemezték a főnevet. A konfirmandusok

a banda szó alatt ezt értik: (részlet a konfirmandus facebook csoport üzenőfalából):

Vége. ... Az az eltöltött fél év, ráébresztett arra, hogy mit jelent a hit, a szeretet, a barátság, és főleg az összetartás. Ezeket eddig mindössze, csak szavaknak hittem, de ráébredtem, hogy valójában mit is jelent...

A munka, tanulás, és a sok móka, nem fog elfelejtődni, itt marad a szívünkben!! Orsi, ki mindig bele vitt minket abba, hogy a dolgokat

játékosan is fel lehet fogni. Számomra Orsi, te az egyik példaképemmé váltál, a sok munkával kitartással és akaraterővel el lehet érni bármit.

Péter bácsi, aki a modern idők világába, megtanítja nekünk, "kamaszoknak" azokat a dolgokat, amik eleinte nem is olyan érdekfeszítőek... És köszönöm mind kettőtöknek, hogy ilyen remek csoportot alakítottatok ki.

A konfis társaknak köszönet, hogy ennyire nyíltak és befogadó képesek vagytok, hogy ezáltal ilyen jó csoport alakult...

Isten áldja a banda közösségét!

Solymár Péter, Márkus Evelin

Az újpesti reménység

2013. májusában tudtam meg, hogy az Újpesti Evangélikus Gyülekezetben fogom eltölteni a hatodéves lelkészi szolgálat kezdő, gyakorlati évét. Azon a nyáron, nagyon izgatott voltam, ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejemben: milyen lesz, hogy fogadnak, megállom majd a helyem? - de történt valami az egyik utamon Újpest felé...

Tehát azon nyáron készülve a hatodéves szolgálatra elpakoltam a jegyzeteket, tankönyveket, rendet raktam a szobámban és megtaláltam egy dobozt, melybe az évek során az emlékeimet gyűjtöttem. Rengeteg papírra, cetlire, rajzra és ígés lapra bukkantam, de két ígés kártya azonnal felkeltette a figyelmemet. Mindkettőn ugyanaz az ige állt:

"Ez a reménység olyan a lelkünk számára, mint a csónak számára az erős és biztonságos horgony." (Zsid.6, 19)

A felismerés azonban - hogy Isten engem tényleg a jó úton vezet, hogy valóban megtaláltam a helyemet - akkor jött el, amikor a buszon ülve a Víztoronyhoz közeledve egyszer csak megpillantottam Újpest szimbólumát, a horgonyt. Az Isten mindvégig mellettem, sőt velem volt,

irányított és kézen fogva vezetett az úton, nekem csak el kellett fogadnom az irányítását.

Milyen jó erre ráébredni és megbizonyosodni arról, hogy a helyes úton járok. A Mindenható Isten az egyetlen reménységünk, aki lelkünknek a támasz, a biztos pont, a kőszikla. Egy olyan reménység, mint a csónak számára a horgony. Az a horgony, amely megvédi a csónakot attól, hogy partnak ütközzön, elsodorja a viharos szél vagy tovább induljon amikor nem szabad. Az Úr is ilyen horgony mindannyiunk életében, segít, indít, ha menni kell, visszatart, ha maradnunk kell. Istenben egy olyan reménységet kaptam, mely az életem során eddig is vezetett és ez után is vezetni fog, és érdekes volt ráébrednem, hogy végigkísért éveikig engem ez a szimbólum szinte “észrevétlenül”.



Sajnos úgy írok most, hogy tudom, már csak egy hónap és vége... *“Valami véget ér, kezdődik más talán”* – így szól az egyik ifjúsági ének, és most velem is ez történik. Mondhatom, hogy szinte “rutinosan” végzem a feladatokat, megtanultam, hogy melyik nap mit kell

csinálnom, megismertem a gyülekezetet, a hittanosokat, konfirmandusokat és mindenkit. Mire otthonommá vált Újpest, a templom, a hivatal, a gyülekezet... szinte már véget is ért a gyakorlati év. Köszönöm Mindenkinek azt a rengeteg szeretetet, mosolyt, biztatást, ölelést, élményt, tanulást és bölcsességet amit kaptam, soha nem fogom elfelejteni. Természetesen a kritikát, az építő megjegyzéseket is nagyon köszönöm, hiszen ebből lehet tovább építkezni. Az egész hatodév, az hogy itt tanulhattam meg mindazt, amit a további életemben hivatásként

végzek, azt meg sem tudom igazán köszönni sem a Mentoromnak, sem a Vezetőségnek, sem a Gyülekezetnek.

Minden nagyon hiányozni fog, de leginkább a vasárnapi templomi léggör, a hittan és konfirmációs órák, a hölgykoszorú, a női bibliakör és természetesen az énekkar. Olyan sok kedvességet és szeretetet kaptam, egy hihetetlenül befogadó közösségre, gyülekezetre leltem, hogy ez után mindig ez lesz számomra a mérce.

Hogy merre horgonyzik le ezután a hajóm...? Csak Isten tudja! De bárhogy is történjen és bárhol is legyen ez a hely, az újpesti gyülekezetre mindig úgy fogok tekinteni, mint otthonomra, és mindig szeretettel és köszönettel fogok visszagondolni az itt eltöltött időre. Köszönöm azt a reménységet, azt a megerősítést, amelyet a munkámban, a hivatásomban a gyülekezettől kaptam!

*Szeretettel és köszönettel,
Szlaukó Orsolya*

- Sok szeretettel hívom és várom az Újpesti Gyülekezet minden tagját 2014. július 13-án, vasárnap, 15 órakor a Cinkotai Evangélikus Templomba, ahol (1164 Budapest, Rózsalevél utca 46.) ünnepi istentisztelet keretében Gáncs Péter püspök, Szabóné Mátrai Marianna püspökhelyettes és Solymár Péter lelkészé avat. Szeretettel várok mindenkit erre az ünnepre és az azt követő szeretetvendégségre.

Tanévzáró Istentisztelet

2014. június 8-án, Pünkösöd vasárnapján 10 órakor Tanévzáró Istentisztelet, 11 órától rajzverseny értékelés – fagyizás a gyülekezeti teremben. Már szép hagyománnyá vált, hogy a tanév utolsó vasárnapján, közösen adunk hálát tanárok és diákok, szülők és gyermekek a mögöttünk hagyott munkaév áldásáért. Idén is rajzversenyt hirdetünk a diákok között. Témája: A 12 éves Jézus a templomban. A rajzokat szaktanár

segítségével értékeljük, majd szétosztjuk a jutalmakat. Mindenkit szeretettel várunk. További információ: Hitoktatók, lelkeszi hivatal

További alkalmak:

- 2014. június 1-én, 10 órakor Szlaukó Orsolya vizsga-istentisztelete.
- 2014. június 8-án, Pünkösöd vasárnapján 10 órakor Tanérvzáró Istentisztelet 11 órától rajzverseny értékelés – fagyizás a gyülekezeti teremben.
- 2014. június 9-én, 10 órától Közös kerékpártúra pünkösdi találkozás a Pestújhelyi gyülekezettel.
- 2014. június 11-én, 18 órától Hölgykoszorú évadzáró
- 2014. június 14-én, szombaton 17 órától az Újpesti Evangélikus Énekkar koncertje, majd azt követően Kerti Találkozás (évadzáró bográcsozás).
- 2014. június 29-én, 16.30-kor Tipegő Istentisztelet.

Minden kedves testvérünknek kellemes nyári kikapcsolódást kívánunk! „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért” 23. Zsoltár 1-3

Kedves Testvéreink!

Körlevelünkben szokás szerint kérjük, hogy aki még nem rendezte egyházfenntartói-járulék befizetését, a mellékelt csekkel szíveskedjék megtenni! Mindazok, akik már eleget tettek ennek, a csekket a jövő évben még felhasználhatják.

Gyülekezetünk számlaszáma:11704007-20183107

Ezúton is köszönetet mondunk minden adományért, támogatásért

- ÚJPESTI EVANGÉLIKUS HÍRADÓ

- Kiadja: az Újpesti Evangélikus Egyházközség;

- Bp-1043, Lebstück M. Út 36-38. Tel.: +36208244138

- Szerkesztő: Haba Gábor, Juhászné Szabó Erzsébet, Solymár Péter Tamás